

РЕШЕНИЕ

№ 2840

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

като разгледа дело номер **11585** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 87 във вр.с чл. 28, ал. 1 от Закона за хазарта /ЗХ /редакция ДВ, бр. 105/2014г., в сила от 01.01.2015г., изм. ДВ, бр. 69/2020 г./.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу решение №5384/08.11.2021 г. издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ, в размер на 25 000 лв.

Твърденията са, че решението е постановено в противоречие с материалния закон и с целта му. В жалбата е посочено, че според ответния орган, за продължаване срока на лицензията, издадена в полза на дружеството, за организиране на хазартни игри с игрални автомати, по издадено решение от НАП, се дължат в условията на кумулативност две такси – такава по чл. 30, ал.1 ЗХ и по чл. 30, ал.6, пр. първо ЗХ. Това според ответника се налагало поради различните критерии, които законът въвежда за определяне на тези такси. В първият случай критерият е според броя на игралните места в обекта, а във втория съобразно срока на лиценза и брой жители на населеното място. Счита този извод за неправилен, тъй като услугата, за която се дължи такса е една и това услуга по издаване на лиценз. И за тази услуга следва да се дължи една такса или тази по чл. 30, ал.1 ЗХ или по чл. 30, ал.6, пр. първо ЗХ. При преценка коя от двете такси е дължимата следва да се съобрази разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ, като счита, че дължимата такса е тази определена по тарифата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ в размер на 8900 лева, която била заплатена, а разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от

ЗХ била неприложима. Предвид изложеното намира, че са платени две такси за една и съща услуга – издаване на лиценз за игри с игрални автомати, поради което една от тях е недължимо платена. Моли за отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., която моли за отмяна на обжалваното решение и претендира разноски по делото.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП, чрез процесуален представител юриск. С., моли за отхвърляне на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

С решение № 000030-403/15.01.2016 г. на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/ е издаден лиценз на [фирма], ЕИК[ЕИК] за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години. По подадено от жалбоподателя заявление с решение № 000030-441/17.02.2021г. на ИД на НАП е продължен срока на издадения лиценз с 5 години в обект, находящ се на [улица], С., обл. Х.. Решението е съобщено на 01.03.2021 г.

Видно от представени по делото платежно нареждане (л. 25), [фирма], е заплатило сумата от 8900 лв. на 08.03.2021 г., като в платежното нареждане, като основание е посочено чл. 4 ТТЗХ. На 30.03.2021 г., дружеството е заплатило и сумата от 25 000 лв. към НАП (л. 24), а като основание за това е посочен чл. 30, ал. 6 ЗХ. Плащанията не се оспорват от страна на ответника.

Със заявление вх. № 26-Б-1081/22.10.2021 г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъде възстановена сумата от 25 000 лв., като недължимо платена. Излага съображения за това, че дължи единствено таксата от 8900 лв., на основание чл. 30, ал. 1 от ЗХ, и не дължи таксата от 25 000 лв., която е платена на основание чл. 30, ал. 6 ЗХ и само, за да получи удостоверение за продължаване на действието на лиценза.

С решение № 000030-5384/08.11.2021 г. изпълнителният директор на НАП, е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платена с платежно нареждане от 30.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че двете такси се дължат на различно правно основание и същите са кумулативно дължими.

Решението е връчено на 08.11.2021 г. по електронен път , а жалбата срещу него е подадена на 12.11.2021 г. чрез ответния орган.

При така установената фактическа обстановка, като извърши проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, подало заявлението, по което ответника се е произнесъл с процесното решение.

По съществуващата жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 17, ал.1, т. 16 ЗХ, съгласно която разпоредба изпълнителния директор на НАП е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съгласно цитираната

разпоредба, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентния орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресата, какво е решението на органа по подаденото от заявителя заявление, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаването на решението не са допуснати нарушения на административно производствените правила. След получаване на решението, с което се продължава издадения в полза на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, дружеството трябва да заплати дължимата такса. Такава е заплатена, като по устно разпореждане е заплатена и допълнителна такса в размер на 25 000. След заплащането ѝ и след преценка на обстоятелствата, дружеството е поискало нейното възстановяване, като недължимо платена, за което е подало заявление. По това заявление, органът в 14-дневен срок е постановил оспореното в настоящето производство решение, което е съобщено на жалбоподателя по надлежния ред.

Предвид изложеното, настоящия състав намира, че при постановяване на процесното решение, ответният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му, на процесуално основание. Освен това, настоящия съдебен състав поддържа разбирането, че за да бъде основание за отмяна, едно процесуално нарушение следва да е съществено, т.е., ако не беше допуснато, органът би могъл да достигне до други правни изводи.

Предвид съответствието на заповедта с процесуалните правила, законосъобразността на оспореното решение ще следва да се преценява на основание съответствие с материалния закон.

По съответствието на решението с материалните разпоредби:

С оспореното решение, изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платена от жалбоподателя с електронно платежно нареждане от 15.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лв.

По делото не е спорно, че таксата от 25 000,00 лв. е платена по сметка на НАП, като основанието за това плащане е записано като чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Също така се установява и факта, че дружеството жалбоподател се облага с алтернативен данък по ЗКПО. Не се спори и относно обстоятелството, че дружеството притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес [улица], [населено място], обл. Х., както и че срокът на лиценза е изтекъл на 15.01.2021 г., а жалбоподателят надлежно е заявил искане за продължаване срока на действие на лиценза, което искане е било уважено от ответника, който е постановил решение № 000030-441/17.02.2021 г. за продължаване. След издаване на решението и за да бъде издадено удостоверение за продължаване на срока на действие се дължат такси, платими към НАП.

Спорът по делото се свежда до това, коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 от ЗХ дължи жалбоподателя за продължаване срока на действие на издадения му лиценз

и по-конкретно дължи ли две такси – такава по ал. 1 и такава по ал. 6 от чл. 30 ЗХ.

В случая, производството по искане за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, образувано на 16.07.2020 г. със заявление вх. № 0000-5786, е приключило с решение на изпълнителния директор на НАП от 17.02.2021 г. В това производство е била приложима разпоредбата на § 86, ал. 1 от ПЗР към ЗИД от ЗХ, според която образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, ..., се довършват при досегашните изисквания. Наред с това, предвид дейността, за която е издаден лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр.69/2020 г. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Последната не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр.69/2020г. предишната ал.5 на чл.30 ЗХ е променена на ал.7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Съгласно чл. 3, ал.1, т. 4, б. „а“ от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 15 игрални места - 7500 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място. Тъй като в залата, за която е издаден лиценза, има 29 игрални места, таксата е 8 900 лв., която такса е платена.

Лицензът, издаден с решението от 17.02.2021 г., е за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл. 242, ал.1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл. 218, ал. 1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, издаденият на дружеството лиценз с решението от 17.02.2021г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1. Не се дължи таксата по ал. 6 от същата разпоредба на ЗХ, според която за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Разпоредбата на алинея 7 от чл. 30 ЗХ предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност, и не е

обвързан с броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл. 30, ал. 6 ЗХ. Доколкото чл. 30, ал.7 ЗХ е разписал ясно каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал. 1, няма основание да се приеме обратното и дружеството, отговарящо на условието за облагане с алтернативен корпоративен данък, да дължи две такси за продължаване действието на лиценза.

Предвид гореизложеното и доколкото таксата по чл. 30, ал. 1 ЗХ, препращаща към Тарифата, е платена, неоснователно е в случая събирането на такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Поради това, платената по сметка на НАП такса в размер на 25 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на [фирма].

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените от него по делото разноски за държавна такса – 50лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1350 лв., съгласно списък по чл. 80 от ГПК на л. 61 следва да бъде уважена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 33-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], решение № 5384/08.11.2021 г. издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, в размер на 25 000 лв.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 1400 /хиляда и четиристотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: